

det vil sige de lønmodtagere, der ikke er omfattet af overenskomster, der henviser til de arbejdsretlige dele af direktivet. Derfor kan Det Konservative Folkeparti tilslutte sig lovforslaget.

Vi har noteret os de bemærkninger, der er afgivet i høringsprocessen, herunder at flere er kritiske over for § 1, stk. 2, og det vil vi se lidt nærmere på under udvalgsbehandlingen.

Ole Sohn (SF):

Jeg har lige bekendtgjort for mine kolleger, at jeg vil starte med at sige: Hvad sagde vi?

Det er jo den situation, vi er kommet i med den aftale, som blev lavet af et bredt flertal i 1993 om, at vi stod vagt om den danske model på arbejdsmarkedet. Og der vil jeg gerne understrege over for alle Folketingets partier, også over for Venstres og De Konservatives ordførere, at vi i 1993 i forbindelse med EU-samarbejdet, da man begyndte at inddrage arbejdsmarkedet i EU-samarbejdet, lavede en fælles erklæring, som understregede, at arbejdsmarkedet i Danmark blev reguleret af parterne, fordi det er dem, der kender systemet bedst, og vi har en årelang tradition for, at det er den måde, vi løser arbejdsmarkedspolitikken på.

Det er ret vigtigt at have det in mente, ikke alene når vi diskuterer L 83 om implementering af arbejdsmarkedsdirektivet, men også i en af de efterfølgende sager; da er det ret vigtigt at vide, hvad der blev sagt i 1993.

Vi står ved, at vi mener, at arbejdsmarkedet er det bedste til at klare implementeringen af arbejdsmarkedsstoffet. Vi sagde også dengang, at vi ikke troede på, at det holdt – Danmark har jo en særegen rolle i forbindelse med arbejdsmarkedet, hvor vi netop har en meget partsstyret arbejdsmarkedspolitik, hvorimod man længere sydpå i EU-landene lovgiver meget mere. Vi sagde allerede på det tidspunkt, at vi ikke troede, at man kunne holde linjen, og det viser sig nu også, at det kan man ikke. Vi kunne måske godt have ønsket, at man havde kørt linjen ud og taget en retsafgørelse på det, for vi mener faktisk, at der ligger et tilsagn fra EU-systemet om, at de ville anerkende, at vi implementerede via overenskomstsyste­met. Det viser sig ikke at være tilfældet.

Det er også muligt, at vi vil stille et ændringsforslag om det, men som sådan er vi enige i den model, der så er lagt an til i lovforslaget, at vi hele tiden satser på, at overenskomsterne har forrang, og at man så efterfølgende kan lave

en eller anden form for fejleblad, altså en opsamlingsmodel, sådan at alle bliver omfattet af reglerne.

Men for os er det helt afgørende, at det er overenskomstsyste­met og arbejdsmarkedsmo­dellen, der til stadighed har forrang for lovgivningsarbejdet, når vi taler arbejdsmarkedssimple­mentering.

Med de bemærkninger vil vi selvfølgelig se positivt på lovforslagets behandling i udvalget, men vil tage spørgsmålet op om, hvorvidt vi skal sætte en senere ikrafttræden på end den, der er tiltænkt.

Anders Samuel­sen (RV):

»Hvad sagde SF?«, spurgte SF's ordfører. Og endnu en gang må vi konstatere, at SF sagde forkert. Jeg har fået at vide af min socialdemokratiske kollega, at det ikke var i 1993, men i 1996. Så det var ikke helt præcist.

Mange andre ordførere har begrundet, hvorfor det er en rigtig god idé, at vi går denne her vej nu. Om ikke andet så er vi i hvert fald udefra blevet presset til, at det skal vi gøre, vi er forpligtet til at gennemføre den arbejdsretlige del af Rådets arbejdstidsdirektiv.

Den forrige regering var selv på vej, da den blev afbrudt af et folketingsvalg og en tid i opposition, og da der stadig væk – må vi konstatere – er en del af arbejdsgiverne, som ikke er dækket ind på området, er der ikke nogen andre veje end at få vedtaget et lovforslag, som det, der ligger her. Derfor kan vi også støtte det fra Det Radikale Venstres side.

Kl. 14.50

Søren Søndergaard (EL):

For Enhedslisten har forspillet til det her lovforslag været interessant at følge, for lige siden 1997 har den tidligere regering og de nuværende regeringspartier haft en fælles illusion om, at EU's direktivstyring i forhold til arbejdsmarkedet kunne matches med den danske overenskomstmodel gennem overenskomstimple­mentering – en illusion der bristede med Kommissionens åbnings­skrivelse fra den 20. november 1999.

I Enhedslisten er vi egentlig ikke særlig interesseret i, om illusionen viste sig at være rigtig eller, som det nu skete i det her tilfælde, viste sig ikke at holde stik.

For det grundlæggende problem ved EU's direktiver på det her område er ikke, om de implementeres i overenskomster, eller om de imple-